

Sygn. akt III AUa 834/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Teresa Czekaj
Sędziowie:	SA Elżbieta Czaja (spr.) SA Barbara Hejwowska
Protokolant: st. sekr. sądowy Bożena Klukowska	

po rozpoznaniu w dniu 29 października 2013 r. w Lublinie

sprawy M. I.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do renty socjalnej na dalszy okres

na skutek apelacji wnioskodawczyni M. I.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 15 maja 2013 r. sygn. akt VII U 3954/12

oddala apelację.

III AUa 834/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 13 września 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił M. I. prawa do renty socjalnej. W uzasadnieniu wskazano, że Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 6.09.2012 r. nie uznała ubezpieczonej za całkowicie niezdolną do pracy.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła M. I. wnosząc o jej zmianę i przyznania prawa do renty socjalnej. Podniosła, że stan jej zdrowia powoduje całkowitą niezdolność do pracy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o oddalenie odwołania.

Wyrokiem z dnia 15 maja 2013 roku Sąd Okręgowy w Lublinie oddalił odwołanie .

Podstawą wyroku były następujące ustalenia :

M. I. urodzona (...), z zawodu krawiec w dniu 15.06.2010 r. złożyła wniosek o rentę socjalną. Orzeczeniem z dnia 28.07.2010 r. Lekarz Orzecznik ZUS uznał wnioskodawczynię za całkowicie niezdolną do pracy od urodzenia do 31.07.2012 r. Na podstawie powyższego orzeczenia organ rentowy przyznał M. I., decyzją z dnia 18 sierpnia 2010 r., prawo do renty socjalnej od dnia 1 czerwca 2010 r. do dnia 31 lipca 2012 r.

W dniu 29 czerwca 2012 r. skarżąca złożyła wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty, do którego dołączyła zaświadczenie o stanie zdrowia. W dniu 25 lipca 2012 r. lekarz orzecznik po rozpoznaniu u M. I. upośledzenia umysłowego w stopniu lekkim, osobowości lękliwej nie stwierdził u badanej całkowitej niezdolności do pracy. Po złożeniu sprzeciwu Komisja Lekarska orzeczeniem z 6 września 2012 r. podtrzymała orzeczenie lekarza orzecznika. W związku z powyższym organ rentowy zaskarżoną decyzją odmówił wnioskodawczyni prawa do renty socjalnej.

W toku procesu biegli psychiatra i psycholog rozpoznali u M. I. upośledzenie umysłowe w stopniu lekkim. W wywiadzie zaburzenia adaptacyjne i stwierdzili u badanej od 1.08.2012 r. brak całkowitej niezdolności do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, powstałego przed ukończeniem 18 roku życia oraz podczas nauki szkolnej (tj. do dnia 31.08.2007) ze względu na stan psychiczny. Podnieśli, iż jak wynika z wywiadu, dotyczącego stanu psychicznego, opiniowana zgłaszała się do (...) w B. od 2.01.2008 r. z rozpoznaniem „F70/F60/F43” (upośledzenie umysłowe w stopniu lekkim, zaburzenia osobowości, zaburzenia adaptacyjne). Nie była natomiast leczona psychiatrycznie szpitalnie. Jednakże aktualnie do PZP zgłasza się sporadycznie i nie przyjmuje żadnych leków psychotropowych, a w badaniach: sądowo - psychiatrycznym i psychologicznym diagnozowano poza występowaniem upośledzenia umysłowego w stopniu lekkim poprawę stanu psychicznego w postaci ustąpienia zaburzeń adaptacyjnych. Biegli uznali – zgodnie z ustaleniami ZUS - od 1.08.2012 r. brak całkowitej niezdolności do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, powstałego przed ukończeniem 18 roku życia oraz podczas nauki szkolnej (tj. do dn. 31.08.2007) ze względu na stan psychiczny.

Opinię biegłych sądowych Sąd uznał za wiarygodną podnosząc, że wydana została przez niekwestionowanych specjalistów z zakresu schorzeń występujących u ubezpieczonej, po uprzednim zapoznaniu się z jej dokumentacją medyczną oraz po przebadaniu odwołującej. Wnioski wyprowadzone w tej opinii są jasne, logiczne i należyte umotywowane. Tok rozumowania biegłych został klarownie przedstawiony, z powołaniem na konkretne okoliczności sprawy.

Sąd uznał, że odwołanie M. I. nie jest zasadne i podlega oddaleniu.

Zgodnie z przepisem art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (Dz. U. z 2003r., Nr 135, poz. 1268 ze zm.) renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało przed ukończeniem 18 roku życia, w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej - przed ukończeniem 25 roku życia albo w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

Do ustalenia całkowitej niezdolności do pracy mają zastosowanie zasady i tryb określony w ustawie z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS wyrażone w art. 12-14. Stosownie do art. 12 ust. 2 tej ustawy całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy. Przy czym, przy ocenie stopnia niezdolności do pracy i przewidywanego okresu jej trwania oraz rokowania, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji oraz możliwości wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej, a także celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Powyżej przedstawiony stan faktyczny jednoznacznie wskazuje, że M. I. nie jest osobą całkowicie niezdolną do pracy. Nie spełnia ona zatem podstawowej przesłanki do nabycia prawa do renty socjalnej. Zgodnie z art. 107 ustawy o emeryturach i rentach z FUS prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy oraz wysokość tych świadczeń ulega zmianie, jeżeli w wyniku badania lekarskiego przeprowadzonego na wniosek lub z urzędu ustalono zmianę stopnia niezdolności do pracy, brak tej niezdolności lub jej ponowne powstanie.

Z powyższych względów, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd orzekł jak w sentencji.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia złożyła wnioskodawczyni zaskarżając wyrok w całości, zarzucając jak wynika z treści apelacji błędne i krzywdzące ustalenia faktyczne polegające na stwierdzeniu, że wnioskodawczyni nie jest całkowicie niezdolna do pracy, oraz pominięcie przez sąd I instancji opinii pedagogów, psychologów, psychiatrów, a oparcie się jedynie na opinii biegłych sądowych. Skarżąca wnosila o zmianę wyroku i przyznanie prawa do renty.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Sąd Apelacyjny podziela ustalenia faktyczne i aprobuje argumentację prawną przedstawioną w motywach zaskarżonego orzeczenia.

Zarzuty apelacji nie są trafne. Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił, że M. I. nie jest uprawniona do renty socjalnej. Prawo do tego świadczenia nie przysługuje skarżącej, gdyż w wyniku badań lekarskich, ustalony został brak całkowitej niezdolności do pracy. Stosownie bowiem do treści art. 4 ust. 1 ustawy z 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (Dz. U. z 2003 r., Nr 135, poz. 1268 ze zm.), renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej, całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało przed ukończeniem 18 roku życia, w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej - przed ukończeniem 25 roku życia, w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

Zgodnie do treści art. 12 i 13 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.), stosowanymi na podstawie art. 15 ustawy o rencie socjalnej, niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy.

Badając okoliczności związane z oceną stanu zdrowia wnioskodawczyni, celem skontrolowania prawidłowości orzeczenia komisji lekarskiej ZUS, która była podstawą zaskarżonej decyzji, Sąd Okręgowy zasięgnął wiadomości specjalnych, dopuszczając dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych specjalistów z zakresu schorzeń występujących u skarżącej. Opinia ta była podstawą ustaleń dokonanych w sprawie, co do braku całkowitej niezdolności do pracy.

Odnosząc się do zarzutów apelującej, która kwestionuje poprawność oceny jej stanu zdrowia i oparcie się jedynie na opinii biegłych lekarzy stwierdzić należy, że zarzuty te są całkowicie chybione.

W sprawie, której przedmiotem jest prawo do renty z ubezpieczenia społecznego, warunkująca powstanie tego prawa ocena niezdolności do pracy w zakresie wymagającym wiadomości specjalnych musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych posiadających odpowiednią wiedzę medyczną adekwatną do rodzaju schorzeń ubezpieczonego

Wprawdzie opinia biegłego podlega – jak inne dowody ocenie według powołanego przepisu, to jednak przy jej ocenie sąd zobligowany jest stosować kryteria szczególne, które stanowią poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania wyrażonego w niej stanowiska.

Ocena wartości opinii dokonanej przez Sąd Okręgowy w świetle argumentacji zawartej w uzasadnieniu nie budzi wątpliwości. Wbrew zarzutom apelacji, dokumenty medyczne znajdujące się w aktach ZUS oraz przedstawiane przez wnioskodawczynię na badaniu lekarskim (w tym także wyniki badań psychologicznych z lat 1995, 1998, 2000 oraz opinii psychologicznych z 2009 i 2010 roku), były przeanalizowane przez biegłych, co wyraźnie wynika z treści opinii.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c orzekł, jak w sentencji.